

De Zwarte Engel

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen.
Andere worden verhalen.

Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in en en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf.

Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Korte samenvatting:

Eeuwenlang hebben de witte engelen over de aarde gewaakt. Onzichtbaar beschermen zij de mensheid tegen oorlog, haat en wanhoop. Maar diep in de schaduwen smeedt de duivel een nieuw plan.

Hij stuurt zijn machtigste afgezant naar de aarde: De Zwarte Engel.

Azrael is geen gewone gevallen engel. Hij is geschapen uit duisternis, met één doel: verdeeldheid zaaien. Overal waar hij verschijnt, groeien wantrouwen, jaloezie en chaos. Zijn aanwezigheid alleen al brengt het slechtste in mensen naar boven.

Om hem tegen te houden wordt Gabriël, een van de zuiverste witte engelen van de Hemel, naar de aarde gestuurd. Zijn opdracht is eenvoudig: vernietig de Zwarte Engel voordat de wereld in duisternis wordt gestort.

Maar niets verloopt zoals gepland.

Wanneer Gabriël en Azrael elkaar ontmoeten, ontstaat er een vreemde aantrekkingskracht. Wat begint als haat groeit uit tot een gevaarlijke band die geen van beiden kan verklaren. Gabriël ziet iets in Azrael wat niemand anders ziet: een vonk van licht die nog niet volledig is gedoofd.

Terwijl Gabriël probeert de Zwarte Engel terug naar het licht te leiden, doet Azrael juist zijn best om Gabriël te verleiden tot de duisternis. Hun strijd wordt een spel van verleiding, liefde, verraad en opoffering.

Want als een engel kan vallen...

Kan een demon dan ook worden gered?

En wat gebeurt er wanneer de Hemel ontdekt dat haar trouwste engel verliefd is geworden op haar grootste vijand?

"Zij werd gestuurd om de wereld te breken. Hij werd gestuurd om haar tegen te houden. Geen van beiden was voorbereid op de liefde."

Hoofdstuk 1 – De Aankomst

De lucht boven de stad kleurde donkerrood terwijl de zon achter de horizon verdween.

Niemand keek omhoog.

Niemand zag de scheur die zich langzaam tussen de wolken opende.

Een ijskoude wind trok door de straten. Mensen sloegen hun jassen dicht om zich heen en versnelden hun pas. Ze voelden dat er iets veranderd was, maar konden niet uitleggen wat.

Hoog boven hen verscheen een donkere gestalte.

Twee enorme zwarte vleugels spreidden zich uit tegen de avondlucht.

Azrael glimlachte.

Eindelijk.

Eeuwen had ze gewacht op dit moment.

De Duivel zelf had haar uitgekozen voor deze opdracht.

"Ga naar de aarde," had hij gezegd. "Zaai verdeeldheid. Laat de mensen elkaar haten. Laat de witte engelen zien hoe zwak hun beschermelingen werkelijk zijn."

Azrael had geen seconde getwijfeld.

Ze hield van chaos.

Ze hield van de duisternis die in ieder mens verborgen lag.

En boven alles hield ze ervan om die duisternis naar boven te halen.

Met een sierlijke beweging sloeg ze haar vleugels dicht en daalde af tussen de gebouwen.

Toen haar voeten het dak van een wolkenkrabber raakten, keek ze uit over de stad.

Duizenden lichtjes schitterden onder haar.

Duizenden kansen.

Ze sloot haar ogen.

Direct voelde ze de emoties van de mensen onder zich.

Angst.

Jaloezie.

Woede.

Verdriet.

Het was alsof ze luisterde naar een prachtig muziekstuk.

"Wat zijn jullie toch makkelijk," fluisterde ze.

Haar zwarte ogen openden zich.

Aan de overkant van de straat zag ze een jong stel ruziemaken.

Een kleine duw was genoeg.

Onzichtbaar liet ze een donkere gedachte door het hoofd van de man glijden.

Ze vertrouwt je niet.

Meteen veranderde zijn blik.

Wantrouwen verscheen in zijn ogen.

De vrouw reageerde verward.
Een paar seconden later schreeuwden ze naar elkaar.
Azrael lachte zacht.
Dat ging makkelijker dan verwacht.
Ze sprong van het dak.
Voor gewone mensen zou de val dodelijk zijn geweest.
Voor haar voelde het als vliegen.
Ze landde in een steegje en wandelde de stad in.
Onderweg liet ze overal kleine vonkjes duisternis achter.
Een zakenman keek jaloers naar zijn succesvolle collega.
Een buurman begon een oude belediging opnieuw te herkauwen.
Een jongen besloot wraak te nemen op iemand die hem had vernederd.
Kleine dingen.
Maar Azrael wist dat grote oorlogen begonnen met kleine gedachten.
Tegen middernacht voelde de stad anders aan.
Donkerder.
Onrustiger.
Precies zoals zij het wilde.
Ze stond op een brug en keek naar het water onder zich.
Haar eerste dag op aarde.
En nu al zoveel chaos.
"Dit wordt leuk," zei ze tevreden.
Plotseling verstijfde ze.
Een vreemde warmte streek langs haar huid.
Niet menselijk.
Niet demonisch.
Engelachtig.
Azrael draaide zich langzaam om.
Ergens in de verte voelde ze een aanwezigheid.
Sterk.
Zuiver.
Oud.
Een witte engel.
Een glimlach verscheen op haar gezicht.
"Zo..."
Haar zwarte vleugels bewogen onrustig achter haar.
"Ze hebben dus iemand gestuurd."

Ze keek naar de sterrenloze hemel.
Voor het eerst voelde ze opwinding.
Niet vanwege de mensen.
Maar vanwege de jacht die zou volgen.
"Kom maar, Gabriël," fluisterde ze.
"Laat ons zien wie van ons het sterkst is."

Hoofdstuk 2 – De Witte Engel

De Hemel kende geen nacht.

Geen duisternis.

Geen angst.

Eeuwig licht vulde de eindeloze zalen van kristal en goud. Witte vleugels bewogen geruisloos tussen de wolkenvelden en overal klonk zachte muziek.

Maar vandaag voelde zelfs de Hemel onrustig.

Gabriël stond op het balkon van de Hoge Toren en keek neer op de aarde.

Vanuit deze hoogte kon hij de duisternis zien groeien.

Als zwarte aders verspreidde zij zich door steden en dorpen.

Haat.

Jaloezie.

Wraak.

De tekenen waren onmiskenbaar.

Een zwarte engel was neergedaald.

Achter hem klonk een stem.

"Gabriël."

Hij draaide zich om.

Voor hem stonden de Oudsten van de Hemel.

Hun gezichten straalden licht uit dat te fel was voor menselijke ogen.

"De aarde heeft onze bescherming nodig."

Gabriël knikte.

"Azrael."

De naam voelde zwaar op zijn tong.

Iedere engel kende haar.

De Duistere Dochter.

De uitverkorene van de Hel.

Een wezen dat plezier vond in het lijden van anderen.

"Je opdracht is eenvoudig," zei een van de Oudsten.

"Vind haar."

Een tweede stapte naar voren.

"Stop haar."

Een stilte volgde.

Toen sprak de oudste van allemaal.

"Maar onderschat haar niet. Azrael is gevaarlijk. Ze zaait niet alleen chaos. Ze begrijpt de zwakheden van harten."

Gabriël vouwde zijn witte vleugels open.

"Dan zal ik haar eraan herinneren dat niet ieder hart breekt."

De Oudsten knikten.

Een poort van licht verscheen achter hem.

Zijn weg naar de aarde.

Zonder aarzeling stapte Gabriël naar voren.

•

De stad lag onder een deken van regen.

Gabriël landde geruisloos op het dak van een hoog gebouw.

Direct voelde hij haar aanwezigheid.

Duisternis.

Sterk.

Levend.

Ze was dichtbij.

Veel dichterbij dan hij had verwacht.

Hij sloot zijn ogen.

Volgde de donkere energie.

En vond haar.

Op een stenen brug boven een zwarte rivier.

Alleen.

Alsof ze op hem stond te wachten.

Toen Gabriël naderde, draaide Azrael zich langzaam om.

Zijn adem stokte.

Niet vanwege angst.

Maar omdat niets hem had voorbereid op wat hij zag.

Haar lange zwarte haren bewogen mee met de wind.

Haar vleugels waren donkerder dan de nacht zelf.

Haar ogen gloeiden als vloeibaar goud.

Mooi.

Veel te mooi voor een wezen uit de Hel.

Azrael glimlachte.

Alsof ze precies wist wat hij dacht.

"Gabriël."

Zijn naam rolde zacht over haar lippen.

"Ik vroeg me al af wanneer de Hemel zou reageren."

Gabriël rechte zijn schouders.

"Je aanwezigheid heeft al genoeg schade aangericht."

"Schade?" vroeg ze lachend.

"Ik heb mensen alleen geholpen zichzelf te laten zien."
"Je hebt hun duisternis gevoed."
"Die duisternis zat er al."
Een moment keek niemand weg.
De regen viel tussen hen in.
Twee engelen.
Twee vijanden.
Licht tegenover donker.
Gabriël voelde hoe zijn hart sneller sloeg.
Dat mocht niet.
Engelen hoorden niet zo te reageren.
Zeker niet op haar.
Azrael leek hetzelfde te voelen.
Heel even verdween haar zelfverzekerde glimlach.
Slechts een seconde.
Maar Gabriël zag het.
Verwarring.
Nieuwsgierigheid.
Misschien zelfs twijfel.
Ze herstelde zich snel.
"Wat nu?" vroeg ze.
"Ga je me aanvallen?"
Gabriël zette een stap naar voren.
"Als dat nodig is."
Azrael deed hetzelfde.
Nu stonden ze nauwelijks een meter van elkaar verwijderd.
De lucht tussen hen leek te trillen.
Ze keek omhoog naar zijn witte vleugels.
Hij keek naar haar zwarte.
Tegenpolen.
Toch voelde het alsof er een onzichtbare draad tussen hen gespannen stond.
"Gek," fluisterde Azrael.
"Wat?"
Ze glimlachte opnieuw.
Maar deze keer was het zachter.
"Mij is altijd verteld dat witte engelen saai zijn."
Gabriël kon niet voorkomen dat er een kleine glimlach verscheen.

"En mij is verteld dat zwarte engelen monsters zijn."

Hun blikken ontmoetten elkaar opnieuw.

Een lange stilte volgde.

Toen sprong Azrael achteruit.

Haar zwarte vleugels sloegen open.

"Tot snel, Gabriël."

Ze steeg op in de nacht.

Binnen enkele seconden was ze verdwenen.

Gabriël bleef alleen achter op de brug.

Hij keek naar de plek waar ze had gestaan.

En voor het eerst sinds duizenden jaren voelde hij iets wat hij niet kon verklaren.

Niet angst.

Niet woede.

Niet haat.

Iets veel gevaarlijkers.

En diep in zijn hart wist hij dat deze missie veel ingewikkelder zou worden dan de Hemel ooit had voorzien.

Hoofdstuk 3 – Het Spel Begint

Azrael zat op de rand van een kerktoren.
Ver beneden haar sliep de stad.
Tenminste, de meeste mensen.
Sommigen lagen wakker van zorgen.
Anderen piekerden over ruzies.
Weer anderen koesterden plannen voor wraak.
Ze glimlachte tevreden.
Haar werk begon vruchten af te werpen.
Toch voelde de overwinning anders dan normaal.
Minder zoet.
Minder bevredigend.
En ze wist precies waarom.
Gabriël.
Zijn naam alleen al werkte op haar zenuwen.
De manier waarop hij haar had aangekeken.
Niet met angst.
Niet met afschuw.
Maar alsof hij haar werkelijk had gezien.
Azrael schudde haar hoofd.
Onzin.
Ze had geen tijd voor zulke gedachten.
Ze was hier met een doel.
En dat doel was chaos.
Niet een witte engel met irritant mooie ogen.
"Belachelijk," mompelde ze.
Ze sprong van de toren en zweefde tussen de gebouwen door.
Een nieuwe nacht.
Een nieuwe kans.
In een luxe appartement stond een zakenman voor een spiegel.
Succesvol.
Rijk.
Bewonderd.
Maar diep vanbinnen jaloers op zijn jongere collega.
Azrael verscheen achter hem.

Onzichtbaar voor menselijke ogen.
Ze legde haar hand vlak boven zijn schouder.
Een donkere fluistering gleed zijn gedachten binnen.
Waarom hij?
Waarom krijg jij niet wat jou toekomt?
De man verstijfde.
Zijn gezicht verhardde.
De jaloezie groeide.
Azrael glimlachte.
Dat was beter.
Dat voelde vertrouwd.
Ze verliet het appartement en trok verder.
Overal liet ze kleine zaadjes achter.
Twijfel.
Afgunst.
Wantrouwen.
Niets groots.
Nog niet.
Maar genoeg om langzaam levens te vergiftigen.
Tegen zonsopkomst voelde ze zich weer bijna zichzelf.
Bijna.
Toen voelde ze het.
Licht.
Zuiver.
Sterk.
Gabriël.
Hij was dichtbij.
Veel te dichtbij.
Azrael rolde met haar ogen.
"Heb jij niets beters te doen?"
"Niet zolang jij hier bent."
Zijn stem kwam van achter haar.
Ze draaide zich om.
Gabriël stond midden op een leeg plein.
Zijn witte vleugels glansden in het eerste ochtendlicht.
Voor een moment leek hij meer op een krijger dan op een engel.
En opnieuw gebeurde het.

Dat vreemde gevoel.
Dat irritante trekje in haar borst.
Azrael haatte het.
"Volg je me nu al?" vroeg ze.
"Ik houd je in de gaten."
"Dat klinkt bijna romantisch."
Gabriël zuchtte.
"Alles is een grap voor jou."
"Bijna alles."
Ze stapte langzaam dichterbij.
Hij week niet terug.
Ook dat beviel haar niet.
Mensen weken altijd terug.
Demonen meestal ook.
Maar Gabriël bleef staan.
Rustig.
Zelfverzekerd.
Alsof hij wist dat hij niet hoefde te vrezen.
"Waarom doe je dit?" vroeg hij plotseling.
Azrael fronste.
"Wat bedoel je?"
"Waarom geniet je van hun pijn?"
Voor het eerst verdween haar glimlach.
Niemand stelde die vraag.
Niemand durfde die vraag te stellen.
Ze keek weg.
Heel even.
"Dat is wie ik ben."
"Nee."
Gabriëls antwoord kwam onmiddellijk.
"Dat is wat je jezelf vertelt."
Azrael voelde woede opkomen.
"Pas op, Gabriël."
"Waarom?"
Hij zette een stap naar voren.
"Ben je bang dat ik gelijk heb?"
Haar zwarte vleugels schoten open.

Een koude wind trok over het plein.
Schaduwen kronkelden om haar heen.
Mensen zouden zijn weggerend.
Gabriël bleef staan.
Hun blikken botsten.
Duisternis tegen licht.
Woede tegen rust.
En toch voelde Azrael iets anders.
Iets wat ze niet wilde voelen.
Respect.
Misschien zelfs bewondering.
Dat maakte haar alleen maar bozer.
"Je kent me niet," siste ze.
"Dan wil ik je leren kennen."
De woorden hingen tussen hen in.
Zelfs Gabriël leek verrast door wat hij zojuist had gezegd.
Azrael wist niet wat ze moest antwoorden.
Voor het eerst in eeuwen.
Dus deed ze wat ze altijd deed wanneer iets haar raakte.
Ze vluchtte.
Met een krachtige slag van haar vleugels steeg ze op.
Hoger.
Verder.
Weg van hem.
Maar terwijl de wind langs haar gezicht suisde, kon ze één gedachte niet verdrijven.
Waarom wilde een engel als Gabriël haar leren kennen?
En waarom maakte dat haar zo onrustig?

Hoofdstuk 4 – Licht en Duisternis

Azrael stond op het dak van een appartementencomplex en keek neer op de stad.

De avond was gevallen.

Lichten brandden achter ramen.

Mensen leefden hun kleine levens zonder te beseffen dat hemel en hel tussen hen wandelden.

Ze voelde een bekende emotie.

Woede.

Niet haar eigen woede.

Die van een mens.

Haar gouden ogen vernauwden zich.

Daar.

In een appartement op de vierde verdieping.

Een man zat alleen aan de keukentafel.

Voor hem lag een stapel ongeopende rekeningen.

Zijn huwelijk stond op instorten.

Zijn baan wankelde.

Zijn leven voelde als een mislukking.

Perfect.

Azrael verscheen onzichtbaar naast hem.

Ze hoefde hem niet eens aan te raken.

Een zachte fluistering was genoeg.

"Het is haar schuld."

De man kneep zijn handen tot vuisten.

Azrael glimlachte.

"Ze begrijpt je niet."

Zijn ademhaling versnelde.

"Ze heeft je verraden."

De woede groeide.

Donker en giftig.

Precies zoals Azrael het wilde.

Plotseling gebeurde er iets.

Een warme gloed vulde de kamer.

Azrael verstijfde.

"O nee..."

Ze kende die energie inmiddels.

Gabriël.